

Laodicea – Első számú

Ézsaiás ítélethirdetése a Látomás völgye ellen

Jeff Pippenger

2023-08-14

A látás völgyének terhe. Mi lelt most téged, hogy mindnyájan felmentetek a háztetőkre? Te, ki zajjal vagy tele, te háborgó város, örvendező város: megöltjeid nem fegyver által estek el, és nem harcban haltak meg. Vezéridek mind együtt megfutamodtak, az íjászok foglyul ejtették őket; mindazok, akiket benned találtak, együtt fogságba jutottak, noha messzire futottak. Ezért mondtam: Fordítsátok el rólam tekinteteket; keservesen akarok sírni; ne erőlködjetek vigasztalással népem leányának romlása miatt. Mert a zűrzavar, az eltipratás és a megzavarodás napja ez az Úrnak, a Seregek Urának napja a látás völgyében, a falak lerontásának és a hegyekhez való kiáltásnak napja. Ézsaiás 22:1–5.

Ézsaiás könyvében a „teher” szó tizenhét alkalommal fordul elő. E hivatkozások közül tizenegy közvetlenül a végzetre vonatkozó próféciaakat jelöli, a másik hét hivatkozás pedig a terhet mint a vállon hordozott dolgot említi. A „teher”-nek fordított hivatkozások közül csak egy jelöl olyasmit, amit a vállon hordoznak, és ugyanakkor a végzet próféciaja is. Szándékomban áll ezzel az egyetlen hivatkozással foglalkozni, amely a héberben a hordozott dolgot jelölő szó, ugyanakkor mégis a végzet próféciaja is; ezért már a kezdetektől fogva megkülönböztetem ezt, noha ezekre a tényekre csak később térünk vissza.

A fejezet nem homályos a „látás völgyének” meghatározását illetően, mert azt egyaránt „Dávid városaként” és „Jeruzsálemként” azonosítja. A látás völgye a laodiceai adventizmusra utal Dániel tizenegyedik fejezete utolsó hat versének történelmi időszakában. Ézsaiás e végzet összefüggését a huszadik fejezetben ábrázolt történelemmel állította be, amikor leírta a világ fokozatos meghódítását az asszír király által, aki egy Tartan nevű hadvezért küldött, hogy elfoglaljon egy egyiptomi várost, Asdódot.

A vasárnaptörvényt Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenegyedik verse azonosítja, és három olyan csoportot jelöl meg, amelyek a vasárnaptörvény idején „kimenekülnek” a pápaság kezéből.

Abban az esztendőben, amikor Tártán Asdódba ment, (amikor őt Szargon, Asszíria királya küldte,) és harcolt Asdód ellen, és elfoglalta azt; abban az időben szólott az Úr Ézsaiás, Ámóc fia által, mondván: Menj, és oldd le a zsákruhát derekadról, és vesd le sarodat lábadról. Ő pedig úgy cselekedett, mezítelenül és sarutlanul járva. És monda az Úr: Amiképpen szolgám, Ézsaiás mezítelenül és sarutlanul járt három esztendeig jelül és csodául Egyiptomra és Etiópiára nézve; úgy viszi majd el Asszíria királya az egyiptomi foglyokat és az etiópiai száműzötteket, ifjakat és véneket, mezítelenül és sarutlanul, feltakart alfelükkal, Egyiptom szégyenére. És megrettennek és megszégyenülnek Etiópia miatt, mely reménységük volt, és Egyiptom miatt, mely dicsekedésük volt. És e sziget lakója azt mondja majd azon a napon: Ímé, ilyen lett a mi reménységünk, ahová segítségért menekültünk, hogy megszabaduljunk

AsszírIA királyától; és mi módon menekülhetnénk meg? Ézsaiás 20:1–6.

A sziget lakóinak kérdése az, miként menekülhetnek meg AsszírIA királyától, akit a Dániel tizenegyedik fejezetében az északi királyként is ábrázol.

Behatol továbbá a dicsőséges földre is, és sok ország elbukik; de ezek megmenekülnek kezéből: Edóm, Moáb és az ammóniak fiainak színe-java. Dániel 11:41.

Ebben a versben az Egyesült Államokban hozott vasárnaptörvény azonosíttatik, és Dániel e szakaszában van néhány finom árnyalat, amelyeket érdemes figyelembe venni. Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedtől negyvenharmadik verséig egymást követően három vers is „országokat” azonosít. A negyvenedik versben a volt Szovjetuniót jelképező országokat 1989-ben a pápaság és az Egyesült Államok elsodorta. A modern történészek megerősítik ezt aényt.

A negyvenkettődik versben azt találjuk, hogy az „országok” szó a föld bolygó összes országát jelképezi, miközben az északi király (a pápaság) elfoglalja Egyiptomot, amely az egész világot jelképezi. Ez az egyik árnyalat. A másik, a három versben említett két árnyalat közül, a negyvenegyedik versben, majd ismét a negyvenkettődik versben szereplő „megmenekül” szót érinti. Ez két különböző héber szó, noha mindkettőt „megmenekül”-nek fordítják. A negyvenkettődik versben „megmenekül”-nek fordított héber szó azt jelenti, hogy nem találhatik szabadulást; mert amikor a „tíz király”, amely az Egyesült Nemzeteket jelképezi, egyetért abban, hogy világkormányukat átadják a pápai fenevad uralma alá, nincs menekvés — nincs szabadulás.

És a tíz szarv, amelyet láttál, tíz király, akik még nem kaptak királyságot; hanem királyokként hatalmat kapnak egy órára a fenevaddal együtt. Ezeknek egy a szándékuk, és hatalmukat és erejüket a fenevadnak adják. Ezek a Bárány ellen hadakoznak, és a Bárány legyőzi őket; mert ő uraknak Ura és királyoknak Királya; és akik vele vannak, hivatalosak, választottak és hűségesek. És így szól hozzám: A vizek, amelyeket láttál, ahol a parázna ül, népek, sokaságok, nemzetek és nyelvek. És a tíz szarv, amelyet a fenevadon láttál, ezek meggyűlölnek a paráznát, pusztává és mezítelenné teszik, húsát megeszik, és őt tűzzel megégetik. Mert Isten adta az ő szívükbe, hogy véghezvigyék az ő akaratát, hogy egyetértsenek, és királyságukat a fenevadnak adják, míg be nem teljesednek az Isten beszédei. Jelenések 17:12–17.

Ez a „tíz király” ismételten megjelenik Isten Igéjében, és Illés történetében is; Aháb, Izráel királya, tíz törzs feje volt, és felesége Jezábel volt. Jezábel a világ végén a pápaságot jelképezi, Illés a harmadik angyal üzenetének hírnökeit, Aháb pedig egy tízkirályi szövetség fejét. Aháb az Egyesült Államokat képviseli mint az Egyesült Nemzetek vezetőjét a vasárnaptörvény prófétai történelme idején. Amikor Egyiptomot AsszírIA elfoglalja, Dániel tizenegy negyvenkettőben az északi király éppen arra kényszerítette a tíz királyt, hogy királyságukat átadják a pápai hatalomnak.

„Amint közeledünk az utolsó válsághoz, létfontosságú, hogy összhang és egység uralkodjék az Úr eszközei között. A világ tele van viharral, háborúval és viszályal. Mégis egy fő alatt — a pápai hatalom alatt — az emberek egyesülni fognak, hogy Isten ellen támadjanak az Ő tanúinak személyében. Ezt az egységet a nagy hitehagyott szilárdítja meg. Miközben arra törekszik, hogy ügynökeit egyesítse az igazság elleni harcban, azon munkálkodik majd, hogy annak szószólóit megossza és szétszórja. A féltékenységet, a rosszindulatú gyanúsítgatást és a

rágalmazást ő szítja, hogy meghasonlást és széthúzást idézzon elő.” Bizonyágtételek, 7. kötet, 182.

A negyvenegyedik versben megtaláljuk a „megmenekül” szót, és a negyvenkettedik versben is megtaláljuk a „megmenekül” szót, de ez két különböző héber szó. A negyvenegyedik versben „megmenekül”-nek fordított szó azt jelenti, hogy valaki mintegy sikamlósság révén menekül meg. Ugyanez a szó szerepel „megmenekül”-nek fordítva Ézsaiás huszadik fejezetének hatodik versében. „Azon a napon” „e sziget lakója” azt kérdezi, miként menekülhetnek meg az asszírtól, aki „azon a napon” fokozatosan meghódítja a világot, amint azt Dániel tizenegyedik fejezete és a Szentírás több más szakasza szemlélteti.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenegyedik versében, amikor a pápaság — vagy amint Dániel ábrázolja őt, az északi király, illetve amint Ézsaiás ábrázolja, az asszír — meghódítja a „dicsőséges földet”, amely az Egyesült Államokat jelképezi, két csoport kerül megnevezésre.

Behatol a dicső földre is, és sok ország elbukik; de ezek kiszabadulnak kezéből: Edom, Moáb és Ammon fiainak színe-java. Dániel 11:41.

Az egyik csoport az a „sokaság”, akik elbuknak, a másik csoportot pedig „Edom, Moáb és Ammon fiainak színe-java” képviseli. A vasárnaptörvény idején a Jelenések 18. fejezetének 4. verse azokat, akik még Babilonban vannak, így szólítja fel: „Jöjjetek ki.”

És hallék más szózatot az égből, amely ezt mondta: Jöjjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból. Jelenések 18:4.

Edom, Moáb és Ammón fiainak színe-java azok, akik alattomoság révén menekülnek meg, miként Ézsaiás húszban a sziget népei is ezt remélik tenni.

A negyvenegyedik versben a másik árnyalat, amelyre utalok, az, hogy a negyvenedik, negyvenegyedik és negyvenkettedik versekben megtaláljuk az „országok” szót, ám a negyvenegyedik versben ez egy betoldott szó, nincs benne Dániel eredeti szavaiban, és nem is tartozik oda. A negyvenedik vers beteljesedéseként a Szovjetunió összeomlásakor sok ország megdőlt, és sok ország esik fogságba, amikor a pápaság átveszi az Egyesült Nemzetek Szervezetének irányítását. Ám az Egyesült Államokban bevezetett vasárnapi törvény idején a „sokak”, akik megdőlnek, nem sok országot jelentenek; ők csakis a hetednapi adventisták lehetnek.

„Ha az igazság világossága eljutott hozzád, feltárva előtted a negyedik parancsolat szombatját, és megmutatva, hogy Isten Igéjében semmi alapja nincs a vasárnap megtartásának, te pedig mégis ragaszkodsz a hamis szombathoz, és nem vagy hajlandó megszentelni azt a szombatot, amelyet Isten „az én szent napomnak” nevez, akkor felveszed a fenevad bélyegét. Mikor történik ez? Amikor engedelmessz annak a rendeletnek, amely azt parancsolja neked, hogy vasárnap szüntesd be munkádat és imádd Istent, miközben tudod, hogy a Bibliában egyetlen szó sincs, amely a vasárnapról azt mutatná, hogy az ne közönséges munkanap volna, beleegyezel a fenevad bélyegének felvételébe, és elutasítod Isten pecsétjét.” Review and Herald, 1897. július 13.

A Hetednap Adventista Egyház bármely tagja az egyházba való megkeresztelkedésekor elfogadta a szombatról szóló tanítást, és felelősséggel tartozik a szomatra vonatkozó „igazság világosságáért”.

„A szombat megváltoztatása a római egyház tekintélyének jele vagy bélyege. Azok, akik a negyedik parancsolat igényeit megértve az igaz helyett a hamis szombat megtartását választják, ezáltal hódolatukat annak a hatalomnak adják, amely egyedül ezt elrendelte. A fenevad bélyege a pápai szombat, amelyet a világ Isten rendelése szerinti nap helyett fogadott el.

„Még senki sem vette fel a fenevad bélyegét. A próbatétel ideje még nem jött el. Minden egyházban vannak igaz keresztények, a római katolikus közösséget sem kivéve. Senki sincs elítélve addig, amíg meg nem kapta a világosságot, és meg nem látta a negyedik parancsolat kötelező voltát. Ám amikor kibocsáttatik a rendelet, amely kikényszeríti a hamis szomбатot, és a harmadik angyal hangos kiáltása figyelmezteti az embereket a fenevad és képmása imadására, világosan megvonatik majd a határ a hamis és az igaz között. Akkor azok, akik továbbra is kitartanak a törvényszegésben, felveszik a fenevad bélyegét.

„Gyors léptekkel közeledünk ehhez az időszakhoz. Amikor a protestáns egyházak egyesülnek a világi hatalommal, hogy egy hamis vallást támogassanak, amelynek ellenzése miatt őseik a legkegyetlenebb üldöztetést szenvedték el, akkor a pápai szomбатot az egyház és az állam egyesített tekintélye fogja kikényszeríteni. Nemzeti hitehagyás következik be, amely csak nemzeti romlásban ér majd véget.” Manuscript 51, 1899.

A vasárnaptörvénynél egyedül a hetednap adventistákat vonják felelősségre a harmadik angyal világosságáért, mert csak akkor kerül a harmadik angyal próbája azok elé, akik az adventizmuson kívül vannak. A vasárnaptörvénynél elbukó „sokak” a laodiceai adventisták, mert „az ítélet az Isten házában kezdődik”.

Így lesznek az utolsók elsők, és az elsők utolsók; mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak. Máté 20:16.

Ézsaiás „jelül és csodául” szolgál Egyiptomnak és Etiópiának a pápaság világ fölötti fokozatos hódítására vonatkozóan. Egyiptom az Egyesült Nemzetek; Etiópia az Egyesült Államok, Asszíria pedig a pápaság. E prófétai történelem keretében Ézsaiás ítéletes prófécia sorozatát kezdi kifejteni. A huszonkettedik fejezet a laodiceabeliekről szól, akiket a vasárnapi törvény idején megdöntenek, valamint a filadelfiaiakról, akik „Edomot, Moábot és Ammon fiainak színét-javát” Babilonból kihívják.

A laodiceai adventizmus nélkülözi az üdvösséghez szükséges jellemet, és a vasárnapi törvény idején az Úr kiköpi őket a szájából. E tény csak azért jegyzem meg, hogy a következő pontot hangsúlyozzam. Ézsaiás huszonkettedik fejezete újabb okát mutatja annak, hogy Laodicea elvész, mert az ítéletre szóló prófécia a „látás” völgye ellen szól. Két elsődleges héber szó van, amelyet „látás”-nak fordítanak. Az egyik az események prófétai sorrendjét jelöli, a másik pedig Krisztus látását. Az egyik az egyházon kívülre vonatkozik, a másik pedig az egyházon belülre. A huszonkettedik fejezetben szereplő szó az a látás, amely prófétai eseményeket jelképez, és ugyanaz

a szó, amelyet a Példabeszédek könyvében is „látás”-nak fordítanak.

Kinyilatkoztatás nélkül elvadul a nép; de boldog, aki megtartja a törvényt. Példabeszédek 29:18.

A „látás völgyének terhe” az a prófécia, amely Isten egyházában a világ végén az imádók két osztályát azonosítja. Az egyik osztály, amelyet Sebna képvisel, Laodicea, a másik osztály pedig Filadelfia, amelyet Eljákim, Hilkiás fia képvisel. A fejezetben e két osztály közötti különbségtétel természetesen ugyanaz a különbségtétel, mint a tíz szűzről szóló példázatban. Az egyik osztállynál éjfélkor van olaj, a másik osztállynál pedig nincs. Az „olaj” mint jelkép különböző igazságokat jelöl attól a szövegösszefüggéstől függően, amelyben előfordul, de Ézsaiás huszonkettedik fejezetében a tíz szűz „olaját” a „látás” szó képviseli. Az egyik osztállynál van „olaj”, a másiknál nincs.

„A felkentek, akik az egész föld Ura mellett állnak, azt a tisztséget töltik be, amely egykor a befedező kérubként Sátánnak adatott. A trónját körülvevő szent lények által az Úr szüntelen összeköttetést tart fenn a föld lakóival. Az arany olaj azt a kegyelmet jelképezi, amellyel Isten a hívők lámpásait ellátja, hogy ne pislákoljanak és ki ne aludjanak. Ha ez a szent olaj nem áradna a mennyből Isten Lelkének üzeneteiben, a gonosz erői teljes uralmat gyakorolnának az emberek fölött.”

„Istent gyalázat éri, amikor nem fogadjuk el azokat a közléseket, amelyeket küld nekünk. Így visszautasítjuk az aranyolajat, amelyet lelkünkbe akarna árasztani, hogy továbbadassék azoknak, akik sötétségben vannak. Amikor felhangzik a kiáltás: »Ímé, jő a vőlegény; menjetek ki elébe«, azok, akik nem fogadták be a szent olajat, akik nem ápták szívükben Krisztus kegyelmét, a bolond szüzekhez hasonlóan azt fogják tapasztalni, hogy nincsenek készen Uruk fogadására. Önmagukban nincs erejük arra, hogy megszerezzék az olajat, és életük hajótörést szenved. De ha Isten Szentlelkét kérjük, ha úgy könyörgünk, amint Mózes tette: »Mutasd meg nekem a te dicsőségedet«, Isten szeretete kitölteti szívünkbe. Az aranycsöveken át közöltetik velünk az aranyolaj. »Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkimmel, azt mondja a Seregeknek Ura.« Az Igazság Napjának ragyogó sugarait befogadva Isten gyermekei világítanak e világban, mint világosságok.” Review and Herald, 1897. július 20.

A próféták szellemei egyetértenek egymással, és Zakariás két felkentje ugyanaz, mint a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúja.

„A két tanúról a próféta ezt jelenti ki továbbá: »Ezek ama két olajfa és a két gyertyatartó, amelyek a föld Istene előtt állanak.« »A te igéd« — mondja a zsoltáros — »lámpás az én lábamnak, és világosság az én ösvényemnek.« Jelenések 11:4; Zsoltárok 119:105. A két tanú az Ó- és Újszövetség Szentírásait jelképezi. Mindkettő fontos bizonyágtétel Isten törvényének eredetéről és örökkévalóságáról. Mindkettő tanúskodik az üdvösség tervéről is. Az Ószövetség előképei, áldozatai és próféciái az eljövendő Megváltóra mutatnak előre. Az Újszövetség evangéliumai és levelei olyan Megváltóról tesznek bizonyosságot, aki pontosan az előképek és a prófécia által előre megjövendölt módon jött el.” A nagy küzdelem, 267.

Zakariás két felkentje azt a közvetítési folyamatot jelképezi, amelyet a Jelenések első fejezete szemléltet. Az „olaj”, vagyis a történelmi eseményekre vonatkozó prófétai „látomás”, az Ó- és

Újszövetségen keresztül közvetítődik. A Jelenések tizenegyedik fejezetében e két tanút a szövegkörnyezet Mózes és Illés azonosítja. Mózes és Illés önmagukban is jelképek.

Amikor együtt jelennek meg, mint a Megdicsőülés hegyén vagy a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében, két különböző igazság jelképei. A hegyen a vasárnaptörvény-válság idején élő mártírokat és a száznegyvennégyezret jelképezik, míg a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében az Ó- és Újszövetséget jelképezik. Az adventizmus számára azonban még ennél is többet jelentenek. A zsidók számára a két tanú „a törvény és a próféták” volt, amely az Ószövetséget képviselte, a keresztények számára pedig a két tanú az Ó- és Újszövetség volt, az adventizmus számára azonban a két tanú Isten Igéje és Jézus bizonyágtétele. Ezért volt János Patmoszon.

Én, János, aki testvéretek is vagyok, és társatok a nyomorúságban, Jézus Krisztus országában és békességes tűrésében, a Pátmosznak nevezett szigeten voltam az Isten beszédéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért. Jelenések 1:9.

Ézsaiás huszonkettedik fejezetében Mózes és Illés két tanúja van ábrázolva, jóllehet ez csak akkor ismerhető fel, ha a fejezetre alkalmazzuk az Alfa és Omega elvét. Vegyük fontolóra, honnan kezdte Jézus az emmausi úton tanítványainak a prófétai események „látomására” vonatkozó magyarázatát.

„Mózesről kezdve, a bibliai történelem legelső alfájától fogva, Krisztus az összes Írásokban megmagyarázta azokat a dolgokat, amelyek Őrá vonatkoztak.” Jézus élete, 796.

Illés az a próféta, aki az Úr nagy és rettenetes napja előtt jelenik meg, az Alfa és Omega elvén alapuló üzenettel, az atyák (alfa) szívét a fiakhoz (ómega) fordítva. Mózes és Illés a bibliai prófécia alfáját és ómegáját képviselik. Ha meg tudod hallani, Mózes William Miller volt. Mind Mózes, mind Miller meghalt, és mindkettőjüket az ihletett kijelentés üdvözltekként azonosította. Mózes természetesen közvetlenül a halála után feltámadt, Miller sírja körül azonban angyalok várakoznak az ő feltámadásáig. Illés az utolsó hírnököt jelképezi az Úr nagy és rettenetes napjának eljövetele előtt.

„A zsidók megkísérelték megakadályozni annak az üzenetnek a hirdetését, amelyet Isten Igéje megjövendölt; a prófécia azonban be kell teljesednie. Az Úr ezt mondja: „Íme, elküldöm nektek Illés prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és rettenetes napja” (Malakiás 4:5). Valakinek el kell jönnie Illés lelkületével és erejével, és amikor megjelenik, az emberek ezt mondhatják: „Túl buzgó vagy, nem a megfelelő módon értelmezed az Írásokat. Hadd mondjam meg neked, hogyan kell tanítanod az üzenetedet.””

„Sokan vannak, akik nem tudnak különbséget tenni Isten munkája és az ember munkája között. Az igazságot fogom elmondani úgy, ahogyan Isten nekem adja, és most azt mondom: ha továbbra is hibát kerestek, ha a viszálykodás lelkületét tápláljátok, soha nem fogjátok megismerni az igazságot. Jézus ezt mondta tanítványainak: „Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok” (János 16:12). Nem voltak olyan állapotban, hogy értékelni tudják a szent és örökkévaló dolgokat; de Jézus megígérte, hogy elküldi a Vigasztalót, aki mindenre megtanítja őket, és eszükbe juttat mindent, amit nekik mondott. Testvéreim, nem szabad emberbe vetnünk bizodalmunkat. „Hagyjátok fel az emberrel, akinek

lehelete az orrában van; mert ugyan miben számít ő?” (Ézsaiás 2:22). Tehetetlen lelketeket Jézusra kell függesztenetek. Nem illik hozzánk, hogy a völgy forrásából igyunk, amikor a hegyen is van forrás. Hagyjuk el az alacsonyabb patakokat; jöjjünk a magasabb forrásokhoz. Ha van az igazságnak olyan pontja, amelyet nem értetek, amelyben nem értetek egyet, kutassatok, vessétek össze az Írást az Írással, eresszétek le az igazság aknáját mélyen Isten Igéjének bányájába. Önmagatokat és véleményeteket Isten oltárára kell helyeznetek, félre kell tennetek előítéletes elképzeléseiteket, és engednetek kell, hogy a mennyi Lelke vezessen el benneteket minden igazságra.” Selected Messages, 1. könyv, 412.

Ézsaiás huszonkettedik fejezetében Sebna és Eljákim az adventizmuson belül a bölcseket és a balgákat jelképezik a világ végén, amikor az északi király Jeruzsálem ellen vonul. Eljákim, Hilkijjá fia, birtokolta a „látomást”, Sebna pedig nem.

Ahol nincs kijelentés, elvadul a nép; de boldog az, aki megtartja a törvényt. Példabeszédek 29:18.

E vers prófétai üzenete, vagyis a „látomás”, két dologgal foglalkozik. Ha megérted a prófétai világosság növekedését, élsz; ha pedig nem — meghalsz. Ha nem érted, akkor nem készülhetsz fel arra, hogy a vasárnaptörvény próbája idején megtartsd a szombatot. Akkor már „túl késő” lesz. Amikor a laodiceai adventisták elbuknak a vasárnaptörvény idején, elvetik a törvényt, mert elvetették az „igazság látomását”. Nincs olajuk; nem értik a probation lezárulta előtt közvetlenül feltáruló ismeretnövekedést.

Mivel ezt mondd: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a nyavalyás, a szegény, a vak és a mezítelen. Jelenések 3:17.

Ézsaiás jele az volt, hogy három esztendeig mezítelenül és sarutlanul járt. Ezt azért tette, hogy figyelmeztesse azokat, akik prófétai üzenetét figyelmeztetésként elfogadják: ha nem értitek meg a prófétai események látomását, eljuttok a vasárnapi törvényhez, és foglyokká lesztek, akiket nyomorult, szármalmas, szegény, vak és mezítelen állapotban hurcolnak el. Ézsaiás jel és csoda volt Ézsaiás történelme számára, de még inkább a világ vége számára.

Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; és megírtattak a mi intésünkre, akikhez a világ végei érkeztek. 1 Korinthus 10:11.

A huszonkettedik fejezet első öt versében Jeruzsálem, Dávid városa úgy azonosíttatik, mint „zajgó”, „víg város”, amely tele van „nyugtalansággal”. Egy klasszikus bibliai kijelentés, amelyet még a világiak is használnak, e fejezetben a „víg”, „zajgó” és „nyugtalansággal” teljes város megjelenítésére szolgál, amikor a tizenharmadik versben levők örvendezve ezt mondják: „együnk és igyunk, mert holnap meghalunk.” Mégis, noha vígadnak, embereik megölettek, de nem kard által, sem nem harcban, ezért Ézsaiás felteszi a kérdést: „Mi bajod van?”

Bármilyen győztes is őket, az arra készítette őket, hogy felmenjenek a háztetőkre. A háztetők a nap, a hold és a csillagok imádásának jelképei; a spiritizmus jelképei. Az adventizmus e szakaszban lelki csalódás alatt áll.

És azokat, akik a háztetőkön imádják az ég seregét; és azokat, akik az Urat imádják, és rá esküsznek, de Malchamra is esküsznek; és azokat, akik elfordultak az Úrtól; és azokat, akik nem keresték az Urat, és nem tudakozódtak utána.

Hallgass az Úr Isten színe előtt; mert közel van az Úr napja; mert az Úr áldozatot készített, megszentelte meghívottait. És történik majd az Úr áldozatának napján, hogy meglátogatom a fejedelmeket, a király fiait, és mindazokat, akik idegen öltözetbe öltöznek. Azon a napon meglátogatok mindenkit is, aki átugorja a küszöböt, akik erőszakkal és csalárdsággal töltik meg uraik házáat. Sofóniás 1:5–9.

A vasárnaptörvény válsága idején az adventizmus, amelyet Jeruzsálem jelképez, „a látás völgyében” van. Azok, akik elutasítják a prófétai üzenetet, amelyet az „olaj” vagy a „látás” jelképez, spiritizmust gyakorolnak; erről Pál a Második Thesszalonikai levélben szól. Ott találjuk azokat is (Sebna), akik nem fogadták be az igazság szeretetét.

És azért Isten erős tévelygést bocsát rájuk, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy mind elkárhozzanak, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek a hamisságban. 2 Thesszalonika 2:11–12.

Természetesen a „igazság” szó, amelyet Pál használ, az a görög szó, amely a héber „igazság” szóból származik, s amely a három olyan héber betű összekapcsolásával jön létre, amelyek az Alfát és az Omegát jelképezik. Az „igazság” elutasítása, amely mint az Alfa és Omega alapelve jelenik meg, erős tévelygést hoz a laodiceaiakra, és ez a tévelygés a spiritualizmus.

„Így szól Ézsaiás próféta: »És ha ezt mondják nektek: Tudakozzatok a halottidézőktől és a varázslóktól, akik suddognak és mormolnak: vajon nem a maga Istenétől kell-e tudakozódnia a népnek? az élőkért a holtaktól? A törvényhez és a bizonyágtételhez! Ha nem ekként szólnak, nincs bennük világosság.« Ézsaiás 8:19, 20. Ha az emberek készek lettek volna elfogadni azt az igazságot, amelyet a Szentírás oly világosan tanít az ember természetéről és a holtak állapotáról, akkor a spiritizmus állításaiban és megnyilvánulásaiban felismernék Sátán működését hatalommal, jelekkel és hazug csodákkal. Ám ahelyett, hogy lemondanának a testi szívnek oly kedves szabadságról, és megtagadnák azokat a bűnöket, amelyeket szeretnek, sokaságok hunyják be szemüket a világosság előtt, és egyenesen továbbhaladnak, mit sem törődve a figyelmeztetésekkel, miközben Sátán körük szövi csapdáit, és prédájává lesznek. »Mivelhogy nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözüljenek«, ezért »Isten a tévelygés erejét bocsátja rájuk, hogy higgyenek a hazugságnak.« 2 Thesszalonika 2:10, 11.” A nagy küzdelem, 559.

Ézsaiás huszonkettedik fejezetében a vigadozó város emberei megöletnek, de nem harcban vagy kard által; egybegyűjtve megkötozik őket, és megöletnek a menekülő vezérekkel együtt.

„Ha az egyház a világehöz hasonló utat követ, ugyanabban a sorsban fog osztozni. Sőt inkább, mivel nagyobb világosságot kaptak, büntetésük súlyosabb lesz, mint a bűnbánatot nem tartók büntetése.”

„Mi mint nép azt valljuk, hogy a földön élő minden más népnél előbb birtokában vagyunk az igazságnak. Ezért életünknek és jellemünknek összhangban kell állnia ezzel a hittel.

Közvetlenül előttünk áll az a nap, amikor az igazak, mint drága gabona, kékébe kötve gyűjtetnek a mennyei csűrbe, míg a gonoszok, mint a konkoly, összegyűjtetnek az utolsó nagy nap tüzére. De a búza és a konkoly „együtt nő az aratásig”. Bizonyágtételek, 5. kötet, 100.”

Ézsaiás huszonkettedik fejezetében a vezetőség egybekötöttetett „az íjászok” által. Sebna mint a ház fölé rendelt vezető azonosíttatik, és tisztsége átadatik Hilkiijá fiának, Eljákimnak. Ézsaiás huszonkettedik fejezetében a prófétai üzenet, amelyet a prófétai eseményekről szóló „látomás” képvisel, az északi király közeledtével az imádók két osztályát hozta létre Jeruzsálemben. Az egyik osztály a mennyei csűr számára köttetik egybe, a másik pedig az utolsó napok tüzei számára. Ami a gonoszokat megkötötte, azok „az íjászok”, amely Isten Igéjében az iszlám számos jelképeinek egyike.

És megfogyatkozik az íjászok számának maradéka, Kédár fiainak vitéz férfiai; mert az ÚR, Izráel Istene, szólt. Ézsaiás 21:17.

És ezek Izmael fiainak nevei, nevük szerint, nemzetségeik szerint: Izmael elsőszülötte Nebájót; továbbá Kédár, Adbeél és Mibszám, valamint Misma, Dúma és Massza, Hadar és Téma, Jetúr, Náfis és Kédma: ezek Izmael fiai, és ezek az ő neveik, városaik szerint és váraik szerint; tizenkét fejedelem az ő nemzetségeik szerint. 1Mózes 25:13–16.

Az adventizmus vezetését íjászok kötözték meg, amikor elvetették azt az üzenetet, hogy az iszlám 2001. szeptember 11-én, a bibliai prófécia beteljesedéseként támadta meg az Egyesült Államokat. A 9/11-i támadás annak az üzenetnek a megerősítése volt, amely 1989-ben, a Szovjetunió összeomlásakor lett felnyitva. Az iszlám 9/11-i támadása párhuzamban állt 1840. augusztus 11-ével, amikor az iszlám megfékezéséről szóló prófécia megerősítése felhatalmazta az első angyal üzenetét azáltal, hogy igazolta Miller elsődleges prófétai szabályát: egy nap egy évet jelképez. 1840. augusztus 11-e egy előre megjövendölt esemény beteljesedése volt, amely a nap-év elven alapult. Amikor ez beteljesedett, az első angyal üzenetét a világ minden misszióállomására elvitték.

A 9/11 megerősítette annak a „látomásnak” az elsődleges szabályát, amelynek hirdetésére az adventizmus megbízott. Ez a szabály az, hogy a történelem ismétli önmagát. Amikor 1840. augusztus 11-én megerősítést nyert a nap-év elv, a Jelenések könyve tizedik fejezetének hatalmas angyala alászállt, jelezve Miller ítéletórájának üzenete felhatalmazását; ily módon előképezve azt az időt, amikor a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala 9/11-kor alászállt.

„Hogyan terjedt el az a hír, hogy kijelentettem: New Yorkot szökőár fogja elsöpörni? Én ilyet soha nem mondtam. Azt mondtam, miközben az ott emelkedő hatalmas épületeket néztem, emelet emelet fölött: „Mily rettenetes jelenetek fognak bekövetkezni, amikor az Úr felkel, hogy rettenetesen megrázza a földet! Akkor beteljesednek a Jelenések 18:1–3 szavai.” A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezete teljes egészében figyelmeztetés arra nézve, ami a földre jön. De nincs külön világosságom arra vonatkozóan, hogy mi következik New Yorkra, csak annyit tudok, hogy egy napon az ottani nagy épületek leomlanak Isten hatalmának forgatása és felforgatása által. A nekem adott világosságból tudom, hogy pusztulás van a világban. Egy szó az Úrtól, hatalmas erejének egyetlen érintése, és ezek a roppant építmények összeomlanak. Olyan jelenetek következnek be, amelyek félelmetességét el sem tudjuk képzelni.” Review and Herald, 1906. július 5.

Természetesen még sokkal többet lehetne mondani az iszlámról, de Sebna azokat képviseli, akik elutasítják a prófétai történelem azon „látomását”, amely a történelem ismétlődésén alapul, együtt a történelem ismétlődésének elsődleges igazságával — hogy egy dolog kezdete szemlélteti annak végét. Az iszlám megfőkezése 1840. augusztus 11-én aláhozta a Jelenések tizedik fejezetének angyalát, és az iszlám 9/11-én történt szabadon bocsátása aláhozta a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyalát.

És mondtam: Halljátok meg, kérlek, ti, Jákób fejei, és Izráel házának fedelmei! Vajon nem a ti dolgotok-e ismerni az ítéletet? Ti, akik gyűlölitek a jót, és szeretitek a rosszat; akik lenyúzzátok róluk bőrüket, és csontjaikról húsukat; akik népem húsát is megeszitek, és lenyúzzátok róluk bőrüket; összetöritek csontjaikat, darabokra vagdaljátok őket, mint a fazékba valót, és mint a húst a kondérban. Akkor majd az Úrhoz kiáltanak, de ő nem hallgatja meg őket; sőt elrejtí orcáját előlük abban az időben, mivel gonoszul cselekedtek cselekedeteikben. Így szól az Úr a próféták felől, akik eltévelyítik népemet, akik fogaikkal harapnak, és ezt kiáltják: Békesség! de aki nem ad valamit szájukba, az ellen háborút hirdetnek. Ezért éjszaka borul rátok, hogy ne legyen látomásotok, és sötétség, hogy ne tudjatok jövedőlni; lemegy a nap a próféták fölött, és elsötétedik fölöttük a nappal. Akkor megszégyenülnek a látók, és megzavarodnak a jövedőmondók; mindnyájan eltakarják ajkukat, mert nincs felelet Istentől. Én pedig bizonyára tele vagyok erővel, az Úr Lelke által, ítélettel és hatalommal, hogy megjelentsem Jákóbnak vétkeit, és Izráelnek bűnét. Halljátok meg ezt, kérlek, ti, Jákób házának fejei és Izráel házának fedelmei, akik utáljátok az ítéletet, és elferdítitek az igazságot. Vérrel építitek a Siont, és hamissággal Jeruzsálemet. Fejei vesztegetésért ítélnék, papjai bérért tanítanak, és prófétái pénzért jövedőlnék; mégis az Úrra támaszkodnak, és ezt mondják: Vajon nincs-e közöttünk az Úr? Nem jöhet ránk semmi baj. Mikeás 3:1–11.

És mind ama nemzetek sokasága, amelyek Ariel [Jeruzsálem] ellen harcolnak, mindazok, amelyek ellene, erőssége ellen harcolnak, és szorongatják őt, olyanok lesznek, mint az éjjeli látomás álma. Úgy lesz, mint amikor az éhező ember azt álmodja, és íme, eszik; de felébred, és lelke üres marad; vagy mint amikor a szomjazó ember azt álmodja, és íme, iszik; de felébred, és íme, elerőtlenedett, és lelke még kívánczik: így lesz mind ama nemzetek sokasága, amelyek Sion hegye ellen harcolnak. Álljatok meg, és csodálkozzatok; kiáltssatok fel, és jajgassatok: részek, de nem bortól; tántorognak, de nem részegítő italtól. Mert az Úr mély álomnak lelkét árasztotta ki rátok, és bezárta szemeiteket: a prófétákat és fedelmeiteket, a látókat befődte. És mindez a látomás olyan lett nektek, mint egy lepecsételt könyv szavai, amelyet odadnak egy írástudó embernek, ezt mondván: Olvasd el ezt, kérlek; ő pedig azt mondja: Nem tudom, mert le van pecsételve. És a könyvet annak adják, aki nem tud olvasni, ezt mondván: Olvasd el ezt, kérlek; ő pedig azt mondja: Nem tudok olvasni. Ezért mondta az Úr: Mivel e nép szájával közeledik hozzám, és ajkaival tisztel engem, szívét pedig távol tartja tőlem, és irántam való félelme emberek parancsolatából tanult dolog: azért íme, én ismét csodálatos dolgot cselekszem e néppel, csodálatosat és csodát; és elvész bölcsseinek bölcsessége, és értelmeseinek értelme elrejtetik. Jaj azoknak, akik mélyre rejtik tanácsukat az Úr elől, és a sötétben viszik véghez cselekedeteiket, és azt mondják: Ki lát minket? és ki ismer minket? Micsoda fonáság töletek! Avagy a fazekas agyagjának kell-e tekinteni azt? Mert mondhatja-e a mű alkotójáról: Nem ő készített engem? vagy mondhatja-e az alkotmány

alkotójáról: Nem értett hozzá? Ézsaiás 29:7–16.

A látás völgye Ézsaiás szerint „a seregek Urának, az Úrnak nyomorúságos, eltiprásnak és zűrzavarnak napja a látás völgyében; a kőfalak lerontatnak, és kiáltás hangzik a hegyek felé.” Ezért Ézsaiás keservesen sír, miként Jézus is.

Jézus könnyei nem saját szenvedésének elővételezéséből fakadtak. Előtte állt Gecsemáné, ahol hamarosan nagy sötétség rettenete borul majd rá. Látóhatárában volt a juhkapu is, amelyen át évszázadokon keresztül vezették az áldozati felajánlásokra szánt állatokat. Ez a kapu hamarosan megnyílt előtte is, mint a nagy Ellentípus előtt, akinek a világ bűneiért hozandó áldozatára mindezek az áldozatok előre mutattak. Közel volt a Golgota is, közelgő gyötrelmének színhelye. Ám a Megváltó nem e kegyetlen halálára emlékeztető dolgok miatt sírt és sóhajtozott lelki gyötrelemben. Az ő fájdalma nem volt önző fájdalom. Saját gyötrelmének gondolata nem rettentette meg azt a nemes, önfeláldozó lelket. Jézus szívét Jeruzsálem látványa járta át—Jeruzsálemé, amely elvetette az Isten Fiát, megvetette szeretetét, nem engedte, hogy hatalmas csodái meggyőzzék, és éppen az életére készült törni. Látta, mivé lett ő Megváltójának elutasításában való bűnében, és mivé lehetett volna, ha elfogadja őt, aki egyedül meggyógyíthatta sebeit. Azért jött, hogy megmentse őt; miként adhatta volna fel?

Izráel kiváltságos nép volt; Isten templomukat az Ő lakóhelyévé tette; az „szépen emelkedik, az egész föld öröme”. Zsoltárok 48:2. Ott volt feljegyezve Krisztus őriző gondoskodásának és gyöngéd szeretetének több mint ezeréves története, olyan szeretet, amilyenel az atya viseltetik egyetlen gyermeke iránt. Abban a templomban mondták el a próféták ünnepélyes intéseiket. Ott lengették a füstölőket, miközben a tömjén, a hódolók imádságaival elegyedve, Istenhez szállt fel. Ott folyt az állatok vére, amely Krisztus vérének előképe volt. Ott nyilatkoztatta ki Jehová az Ő dicsőségét a kegyelem trónja felett. Ott végezték szolgálatukat a papok, és jelképeknek és szertartásoknak pompája korszakokon át folyt. De mindennek véget kellett érnie.

„Jézus felemelte kezét, — amely oly sokszor áldotta meg a betegeket és szenvedőket, — és a kárhozatra ítélt város felé intve, a gyász megtört szavaival felkiáltott: »Vajha felismerted volna te is, legalább e te napodon, a te békességedre tartozó dolgokat! —« Itt a Megváltó megállt, és kimondatlanul hagyta, mi lehetett volna Jeruzsálem állapota, ha elfogadja azt a segítséget, amelyet Isten adni kívánt neki, — az Ő szeretett Fiának ajándékát. Ha Jeruzsálem ismerte volna azt, amit kiváltsága volt ismerni, és ügyelt volna a világosságra, amelyet a menny küldött neki, előléphetett volna a jólét dicsőségében, a királyságok királynőjeként, szabadon, Istentől kapott erejének hatalmában. Nem álltak volna fegyveres katonák kapuibán, nem lobogtak volna római zászlók falain. Az a dicsőséges végzet, amely megáldhatta volna Jeruzsálemet, ha elfogadja Megváltóját, feltárult az Isten Fia előtt. Látta, hogy Átala meggyógyulhatott volna súlyos nyavalyájából, megszabadulhatott volna a szolgaságból, és megalapíttathatott volna mint a föld hatalmas világvárosa. Falairól a béke galambja indult volna el minden nemzethez. A világ dicsőségének diadémlánya lett volna.”

„Ám annak a dicső képnek a fénye, amely megmutatta, mivé lehetett volna Jeruzsálem, elhalványul az Üdvözítő tekintete előtt. Felismeri, mivé lett most a római iga alatt: Isten rosszállása alatt áll, és az Ő megtorló ítéletére van rendelve. Ismét felveszi siralmának

megszakadt fonalát: »De most el vannak rejtve a te szemeid elől. Mert napok jönnek reád, amikor ellenségeid sáncot vonnak köréd, körülvesznek téged, és minden oldalról szorongatnak; a földdel tesznek egyenlővé téged és fiaidat tebenned; és nem hagynak benned követ kövön; mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.«»

„Krisztus azért jött, hogy megmentse Jeruzsálemet gyermekeivel együtt; ám a farizeusi gőg, képmutatás, irigység és rosszindulat megakadályozta Őt szándékának véghezvitelében. Jézus tudta, milyen rettenetes megtorlás zúdul majd a kárhozatra ítélt városra. Láta Jeruzsálemet hadseregekkel körülvéve, a bekerített lakosokat éhínségbe és halálba taszítva, anyákat, akik saját gyermekeik holttestéből táplálkoznak, és szülőket meg gyermekeket, amint egymástól ragadják el az utolsó falat ételt, miközben a természetes szeretetet megsemmisítik az éhség marcangoló gyötrelmei. Láta, hogy a zsidók makacssága, amely üdvössége elutasításában nyilvánult meg, arra is vezet majd, hogy nem vetik alá magukat a betörő seregeknek. Láta a Golgotát, amelyen fel kellett emeltetnie, s amelyet olyan sűrűn borítottak a keresztek, mint az erdő fái. Láta a szerencsétlen lakosokat, amint kínpadon és keresztre feszítés által gyötrődnek, a gyönyörű palotákat elpusztítva, a templomot romokban, s hatalmas falai közül kő kövön sem marad, miközben a várost úgy felszántják, mint a mezőt. Jól tehette tehát, hogy a Megváltó gyötrelemben sírt ama rettenetes látvány láttán.”

„Jeruzsálem gondoskodásának gyermeke volt, és miként a gyöngéd atya bánkodik tévelygő fia fölött, úgy sírt Jézus a szeretett város felett. Miként adhatnád oda? Miként nézhetném, hogy pusztulásra szánnak? El kell-e engednem, hogy megtöltsd bűneid poharát? Egyetlen lélek oly nagy értékű, hogy ahhoz képest a világok jelentéktelenségbe süllyednek; itt pedig egy egész nemzet volt elveszendő. Amikor a gyorsan lenyugvó nap eltűnik az égről, Jeruzsálem kegyelmi ideje véget ér. Miközben a menet megállt az Olajfák hegyének lejtőjén, Jeruzsálem számára még nem volt túl késő a megtérésre. Az irgalom angyala akkor éppen szárnyait vonta össze, hogy leszálljon az aranytrónról, és átadja helyét az igazságnak és a gyorsan közeledő ítéletnek. Krisztus nagy, szeretettel teljes szíve azonban még mindig esedezett Jeruzsálemért, amely megvetette irgalmát, semmibe vette intéseit, és már-már arra készült, hogy kezét az ő vérébe mártsa. Ha Jeruzsálem csak megtérne, még nem volna túl késő. Miközben a lenyugvó nap utolsó sugarai még a templomon, a tornyokon és a csúcsokon időztek, vajon nem vezetné-e valamely jó angyal a Megváltó szeretetéhez, és nem hárítaná-e el végzetét? Szép és szentségtelen város, amely megkövezte a prófétákat, amely elvetette az Isten Fiát, amely megbánatlansága által a szolgaság bilincseibe zárta önmagát,—irgalmának napja csaknem letelt!” Jézus élete, 576–578.

Amint Ézsaiás a huszonkettedik fejezetben leírja a Jeruzsálem elleni hadviselést, a támadók „csatarendbe állnak a kapunál”. Élám és Kír fegyverrel készen állnak a kapunál, és azután felfedezik Jeruzsálem befedezését. Ézsaiásnál az a „befedezés”, amelyet a kapunál álló ellenségek felfedeznek, Egyiptom árnyéka.

Jaj a pártos fiaknak, ezt mondja az Úr, akik tanácsot tartanak, de nem tőlem; és oltalmat keresnek, de nem az én Lelkem által, hogy bűnt bűnre halmozzanak; akik útra kelnek, hogy Egyiptomba menjenek alá, és az én számat meg nem kérdezték, hogy megerősítsék magukat a fáraó erejével, és bízzanak Egyiptom árnyékában! Ézsaiás 30:1, 2.

Jeruzsálem ellenségei is elismerik, hogy azok, akiket Sebna képvisel, Egyiptomba vetették bizalmukat, azt gondolva, hogy Egyiptom megoltalmazza őket; míg azok, akiket Eljákim, Hilkijjá fia képvisel, nem „Egyiptom árnyékában” bíznak, hanem Isten Lelkének fedezete borítja be őket, és a „Magasságos árnyékában” bíznak.

Aki a Felséges rejtekhelyén lakik, a Mindenható árnyékában marad. Ezt mondom az Úrról: Ő az én oltalmam és erősségem; az én Istenem, őbenne bízom. Zsoltárok 91:1–2.

A vasárnaptörvény válsága idején a bölcs szüzek, akiket Hilkijjá fia, Eljákim képvisel, a Magasságos árnyékában bíznak, a balga szüzek pedig, akiket Sebna képvisel, Egyiptom árnyékában bíznak. A „feltárta” szóval fordított kifejezés jelentése: lemezteleníteni és fogságba vinni. A kapunál álló ellenségek felismerik, hogy Jeruzsálem oltalma eltávolított, és Sebna meg társai ekkor elkezdik megpróbálni megmenteni önmagukat, mert látják „Dávid városának réseit”, és látják, hogy sok rés van, amelyeken át az ellenség behatolhat. Pánikba esve, miként azt a tíz szűzről szóló példázat szemlélteti, a balgák védelem után kezdenek kutatni, de nincs nekik.

Sebna „az erdő fegyverzetére” tekint, hogy az megmentse őt, de már túl késő. Számba veszi a jeruzsálemi házakat, és elkezdi lerombolni azokat, hogy megerősítse a falat, de már túl késő. Összegyűjtik az alsó tó vizét, és megpróbálják összekapcsolni azt a régi tó vizével, de már túl késő. Mivel a víz a Szentlélek elsődleges jelképe, ez azonosítja, hogy kétségbeesetten az olajat keresik, de már túl késő. Minden erőfeszítésük közepette megfélelmeztek a tavak Teremtőjéről, és arról, hogy ő alkotta azokat az igazság „tavait” réges-régen. Elfelejtették, hogy az Örökkévaló Kőszikla volt az, aki a hajdani időkben az üzenetet adta. Úgy döntöttek, hogy nem járnak a régi ösvényeken, amelyeket a William Miller munkája által lefektetett alapok képviselnek.

„Az ellenség arra törekszik, hogy testvéreink elméjét eltérítse attól a munkától, amelynek célja egy nép felkészítése arra, hogy megállhasson ezekben az utolsó napokban. Szórszálhasogató érvelései arra vannak szánva, hogy az elméket elvonják az óra veszedelmeitől és kötelességeitől. Semminek tekintik azt a világosságot, amelyet Krisztus a mennyből hozott, hogy János által adja az Ő népének. Azt tanítják, hogy a közvetlenül előttünk álló események nem bírnak elegendő jelentőséggel ahhoz, hogy különös figyelemben részesüljenek. Érvénytelenné teszik a mennyei eredetű igazságot, és megfosztják Isten népét múltbeli tapasztalatától, helyette pedig hamis tudományt adnak nekik.

„Így szól az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, kérdezősködjetek az ősi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok.” Jeremiás 6:16.

„Senki se törekedjék hitünk alapjainak lerombolására — azoknak az alapoknak a lerombolására, amelyeket munkánk kezdetén az Ige imádságos tanulmányozása és a kinyilatkoztatás által fektettek le. Ezekre az alapokra építettünk az elmúlt ötven év során. Az emberek azt gondolhatják, hogy új utat találtak, és hogy erősebb alapot vethetnek annál, mint amely már megvettetett. De ez nagy megtévesztés. Mert más alapot senki sem vethet azon kívül, amely már megvettetett.

„A múltban sokan vállalkoztak új hit felépítésére, új alapelvek megállapítására. De meddig állt fenn az ő építményük? Hamarosan összeomlott, mert nem a Kősziklára volt alapozva.

„Vajon az első tanítványoknak nem kellett szembenézniük az emberek beszédeivel? Vajon nem kellett hamis elméleteket hallgatniuk, majd miután mindent megtettek, szilárdan megállniuk, ezt mondva: »Más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettettet«? 1Korinthus 3:11.”

„Ezért bizodalunk kezdetét mindvégig erősen meg kell tartanunk. Isten és Krisztus hatalmas ígéket küldött e népnek, pontról pontra kivezetve őket a világból a jelenvaló igazság tiszta világosságába. Szent tűzzel érintett ajkakkal hirdették Isten szolgái az üzenetet. Az isteni kijelentés pecsétjét nyomta a hirdetett igazság valódiságára.” Testimonies, 8. kötet, 296, 297.

Az a „nap”, amelyen mindez végbemegy, az a bibliai „nap”, amelyet Ézsaiás úgy azonosít, mint azt a napot, amelyen a Seregeknek Ura, az Úr „sírásra, gyászra, kopaszságra és zsákruha felöltésére” hívott.

És szóla az ÚR Mózesnek, mondván: Ennek a hetedik hónapnak tizedik napja az engesztelés napja legyen számotokra; szent gyülekezések legyenek, és sanyargassátok meg lelketeket, és tűzáldozatot vigyetek az ÚRnak. Semmi munkát ne végezzetek azon a napon, mert az engesztelés napja az, hogy engesztelés szereztessék értetek az ÚR előtt, a ti Istenetek előtt. Mert minden lélek, amely nem sanyargatja meg magát azon a napon, irtassék ki népe közül. És minden lelkét, amely bármiféle munkát végez azon a napon, azt a lelkét én pusztítom ki az ő népe közül. Semmi munkát ne végezzetek; örökkévaló rendtartás legyen ez nemzedékeiteken át minden lakóhelyeteken. Teljes nyugalom szombatja legyen ez számotokra, és sanyargassátok meg lelketeket; a hónap kilencedik napján estétől fogva, egyik estétől a másik estig ünnepeljétek meg szombatotokat. 3Mózes 23:26–32.

Az a nap, amelyet Sebna és Eljákim, Hilkijjá fia szemléltet, az engesztelés ellenképi Napja, amely 1844 történelmétől addig az időig terjed, amíg Mihály felkél. Ebben az időszakban az adventizmus arra kapott elhívást, hogy „nyomorgassa” lelkét, vagy amint Ézsaiás ábrázolja: „sírásra és jajgatásra, kopaszságra és zsákruha felöltésére.”

„1844-ben a mi nagy Főpapunk belépett a mennyei szentély legszentebb helyébe, hogy megkezdje a vizsgálati ítélet munkáját. Az igaz halottak esetei felülvizsgálatra kerültek Isten előtt. Amikor ez a munka befejeződik, ítéletet kell hirdetni az élők felett. Mily drágák, mily fontosak ezek az ünnepélyes pillanatok! Mindegyikünknek ügye van folyamatban a menny bírósága előtt. Egyenként kell megítéltetnünk a testben cselekedett dolgok szerint. Az előképes szolgálatban, amikor az engesztelés munkáját a főpap végezte a földi szentély legszentebb helyén, a népnek meg kellett aláznia lelkét Isten előtt, és meg kellett vallania bűneit, hogy engesztelés történjék értük, és azok eltöröltessenek. Vajon kevesebb kívántatik-e meg tőlünk ezen ellenképi engesztelési napon, amikor Krisztus a mennyei szentélyben népéért esedezik, és minden egyes ügy felett ki kell hirdetni a végső, visszavonhatatlan döntést?”

„Milyen állapotban vagyunk ebben a félelmetes és ünnepélyes időben? Jaj, milyen kevélység uralkodik az egyházban, milyen képmutatás, milyen csalás, milyen öltözködési hiúság, könnyelműség és szórakozáskedvelés, milyen vágy az elsőségre! Mindezek a bűnök elhomályosították az elmét, úgyhogy az örökkévaló dolgokat nem ismerték fel. Vajon ne kutassuk-e az Írásokat, hogy megtudjuk, hol állunk e világ történelmében? Vajon ne

szerezzünk-e értelmes ismeretet arról a munkáról, amely ebben az időben értünk folyik, és arról a helyzetről, amelyet nekünk mint bűnösöknek el kell foglalnunk, miközben ez az engesztelési munka végbemegy? Ha lelkünk üdvösségét bármennyire is becsüljük, határozott változást kell tennünk. Az Urat igaz bűnbánattal kell keresnünk; lelkünk mélységes töredelemével meg kell vallanunk bűneinket, hogy eltöröltessenek.” Selected Messages, 1. könyv, 124–125.

És azon a napon sírásra, gyászolásra, a haj letépésére és zsákruha felöltésére hívott az Úr, a Seregek Istene; és íme öröm és vigasság, ökrök levágása és juhok leölése, húsevés és borivás: együnk és igyunk, mert holnap meghalunk! Ézsaiás 22:12–13.

Az Úr arra hívta Sebnát, hogy sanyargassa meg a lelkét, ő azonban inkább az evést, ivást és a vigadozást választotta. Az Úr „kinyilatkoztatta” az ő „fülébe”, hogy Sebna bűne nem nyer bocsánatot. A „bocsánatot nyer” kifejezésként fordított szó ugyanaz a szó, amelyet a Leviticus könyvében az „engesztelés” értelemben használnak. A laodiceai adventizmusnak ez a bűne nem nyer engesztelést. Most Ézsaiás Sebna (a laodiceai adventisták) és Eljákim, Hilkija fia (a filadelfiai adventisták) közötti kapcsolatot kezdi tárgyalni.

Sebna a „kincstárnok”, miként Júdás is az volt. És Tóbiás Nehémiás napjaiban Isten szentélyében lakott egy kamrában (kincstárban), ahol az adományokat kellett őrizni. Amikor Nehémiás megtisztította a templomot, kivettette Tóbiást és minden holmiját. Sebnát is ki kell vetni. Mindkettő a laodiceai adventizmus kiköpését szemlélteti a vasárnapi törvény idején.

„Az ammoniták és moábiták Izráel iránt tanúsított kegyetlensége és hitszegése miatt Isten Mózes által kijelentette, hogy örökre rekesztessenek ki népének gyülekezetéből. Lásd 5Mózes 23:3–6. E szóval dacolva a főpap kihordatta az Isten házának kamrájában elhelyezett áldozati ajándékokat, hogy helyet készítsen e kárhoztatott nemzetség képviselőjének. Istennel szemben nagyobb megvetést nem lehetett volna tanúsítani annál, mint hogy ilyen kedvezésben részesítsék Istennek és az Ő igazságának ezt az ellenségét.”

„Perzsiából való visszatérése után Nehémiás tudomást szerzett e vakmerő megszenstelenítésről, és haladéktalan intézkedéseket tett a betolakodó kiűzésére. „Igen fájlaltam ezt” — jelenti ki —; „ezért Tóbiás egész házi holmiját kihányattam a kamrából. Azután megparancsoltam, hogy tisztítsák meg a kamrákat; majd visszavittem oda Isten házának edényeit, az ételáldozattal és a tömjénnel együtt.”

„Nemcsak a templomot szentségtelenítették meg, hanem az áldozati adományokat is helytelenül használták fel. Ez oda vezetett, hogy a nép készséges adakozása alábbhagyott. Elveszítették buzgóságukat és hevületüket, és vonakodtak tizedeiket befizetni. Az Úr házának kincstárai szegényesen voltak ellátva; az énekesek közül és a templomi szolgálatban foglalkoztatott mások közül sokan, mivel nem részesültek elegendő támogatásban, elhagyták Isten művét, hogy máshol dolgozzanak.” Próféták és királyok, 670.

Sebna, Júdás és Tóbiás mind a laodiceai adventistákat jelképezik az idők végén.

Így szól a Seregek Ura, az Úr Isten: Menj, eredj ehhez a kincstartóhoz, Sebnához, aki a ház fölött áll, és mondd: Mid van itt, és kid van itt, hogy sírt vájtál itt magadnak, mint aki magas

helyen vág magának sírt, és sziklába véset magának hajlékot? Íme, az Úr erős fogsággal vet el téged, és teljesen beburkol téged. Erősen összegöngyölít, és mint egy labdát, elhajít téged egy tágas földre: ott halsz meg, és ott lesznek dicsőséged szekerei urad házának gyalázatára. És kiteszítalak téged hivatalodból, és méltóságodból letaszítanak. Ézsaiás 22:15–19.

Amint az északi király közeledik Jeruzsálemhez, emlékeznünk kell arra, hogy ez a közeledés fokozatos közeledés, amelyről Jeruzsálem polgárai tudták, hogy el fog jönni. Erre utal Ézsaiás könyvének huszadik fejezete, amikor Tartan, az asszír hadvezér, meghódította Asdódot Egyiptomban. Tudták, mi közeleg, és Sebna az idejét azzal töltötte, hogy pompás síremléket készíttetett magának. A régészek megtalálták Sebna sírját, és eltávolították a sír bejárata fölött lévő feliratot, amely most egy brit múzeumban van. Meglepő módon, amikor Sebnát eltávolították, és Eljákim, Hilkiás fia vette át Sebna vezető tisztségét, Eljákim, Hilkiás fia királyi pecsétet kapott, amelyet arra használhatott, hogy nevét hivatalos iratokon hitelesítse. Ezt a pecsétet is megtalálták a régészek, és ugyanabban az angliai múzeumban van. Sebna a múzeumban sírja által van jelen, a halál jelképeként, Eljákimé pedig, Hilkiás fiáé, a múzeumban az élet pecsétjének jelképeként van jelen.

Mivel Sebna elutasította az észak királyára vonatkozó figyelmeztető üzenetet, kiköpetett az Úr szájából, és a Jelenések könyvében Laodiceához intézett figyelmeztetésben „kiköpetiként” fordított szó valójában sugárhányást jelent. Nehémiással együtt kivetette Tóbiást és minden holmiját, Sebnát pedig erőszakosan, mint egy labdát, messze földre hajította. Sebna a laodiceai adventistákat jelképezi, akik elutasítják az 1989-ben felnyitott prófétai üzenetet, és a sírra készülnek—a fenevad bélyegére; Hilkiájá fia, Eljákim pedig a filadelfiai adventizmust jelképezi, amely befogadja Isten pecsétjét.

És lesz ama napon, hogy elhívom szolgálmat, Eljákimot, Hilkiás fiát; és felöltöztetem őt a te palástoddal, megerősítem őt a te öveddel, és kezedbe adom uralmadat; és atyja lesz Jeruzsálem lakosainak és Júda házának. Ézsaiás 22:20–21.

A vasárnaptörvény idején az adventizmus búzája és konkolya elválasztatik egymástól, és a diadalmas egyház vezetése Hilkiás fiának, Eljákimnak adatik; az Úr pedig akkor felemeli egyházát zászlóul, amint a harmadik angyal üzenete hatalmas kiáltássá duzzad. Talán túlságosan ismétlő voltam azzal, hogy belefoglaltam a „Hilkiás fia” kifejezést, amikor egyszerűen csak azt is mondhattam volna: Eljákim. Ám az apa és gyermeke együtt Illés üzenetének jelképe a hét utolsó csapás előtt. Illés üzenete az atyák és a gyermekek jelképrendszerét alkalmazza, hogy az első (atyát) és az utolsót (fiút) ábrázolja. Ez a prófétai kapcsolat hozzájárul a huszonkettedik fejezet végső talányaihoz. A Hilkiás fiának, Eljákimnak adott ígéret az, hogy az Úr vállára helyezi Dávid házának kulcsát.

A „Dávid háza” az atya és a fiú üzenete, amelyre Jézus a lázadó zsidókkal folytatott utolsó beszélgetésében utalt. Ugyanitt zárja le a Jelenések könyvét is. Dávid házának volt egy kulcsa, amelyet, ha semmi másra nem alkalmaznak 1844. október 22-én, hiszen az Írásokban az egyetlen hely, ahol erre a kulcsra hivatkozás történik, a filadelfiai gyülekezethez szóló üzenetben található.

És a Dávid házának kulcsát az ő vállára vetem; és ha megnyitja, senki be nem zárja, és ha bezárja, senki meg nem nyitja. Ézsaiás 22:22.

A filadelfiai gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja, és senki be nem zárja, és bezárja, és senki meg nem nyitja: Tudom a te cselekedeteidet: íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki be nem zárhat: mert kevés erő van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Íme, a Sátán zsinagógájából valókat, akik azt mondják, hogy zsidók, pedig nem azok, hanem hazudnak; íme, megteszem, hogy eljöjjenek, és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. Mivel megtartottad az én állhatatosságom ígését, én is megőrizlek téged a megpróbáltatás órájától, amely eljő az egész világra, hogy megpróbálja a föld lakóit. Íme, hamar eljövök: tartsd meg azt, amid van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenem templomában, és többé onnan ki nem jön; és felírom reá az én Istenem nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől; és felírom reá az én új nevemet. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jelenések 3:7–12.

Eljákim egy filadelfiai hívőt jelképez a millerita mozgalom idején, amely 1844. október 22-én megnyitja a Szentek Szentjét. Tudom, hogy ezt a korszakos ajtót Krisztus, a mi Főpapunk nyitotta meg, de Krisztus Hilkijjának fiának, Eljákimnak vállára helyezte a kulcsot, és kijelenti, hogy „ő nyitja meg”. Elérkeztünk ahhoz a ponthoz, amelyre e cikk elején rámutattam.

Ézsaiás könyvében tizennyolc alkalommal találjuk meg a „teher” szót, de ezek közül hét esetben valamit jelöl, amit a vállon hordoznak, tizenegy esetben pedig a végzet próféciját jelenti. E tizennyolc előfordulás közül egy alkalommal a végzet próféciját jelentő szó egyúttal ugyanakkor a vállon hordozott teher jelölésére is szolgál.

A látás völgyének története egy végzetet hirdető üzenetről szól, amely Jeruzsálemben az imádók két osztályát hozza létre. Az a prófétai üzenet, amely az ítélet megnyílását azonosította, Miller atyánk által került bemutatásra, és ez az első angyal üzenete, amely akkor ért véget, amikor 1844. október 22-én bezárult a szenthely ajtaja, és megnyílt a szentek szentje. Az a „teher”, amely William Miller vállára helyeztetett, és amelynek a világ elé vitelére megbízott, az első angyal üzenete volt: a végzet prófécija, amely 1844. október 22-én a harmadik angyal üzenetének elérkezével ért véget.

„Dávid házának kulcsát az ő vállára vetem”, és ezt mondja: „Ama napon” „eltávolíttatik a szeg, amely erős helyre volt erősítve, kivágatik és leesik; és levágattatik a teher, amely rajta volt.”

Az itt „teher”-nek fordított szó egy végzetes ítéletet hirdető próféciát jelölő kifejezés, ez a végzetprófécia azonban nem az a héber szó, amelyet Ézsaiás olyasvalaminek a jelölésére használ, amit az ember a vállán hordoz. Mint a végzetprófécia megnevezése, azt jelenti, hogy Hilkijjá fia, Eljákim vállára helyeztetik Dávid kulcsa, és a vállán levő teher egy végzetes ítéletet hirdető prófécia. Ez rendkívül mélyreható szójáték!

White testvér ezt mondja egy kulcsról, amely a Bibliához van kapcsolva.

„Isten Igéjével kapcsolatban van egy kulcs, amely felnyitja a drága szelencét, megelégedésünkre és gyönyörűségünkre. Hálát érzek minden fénysugárért. A jövőben megmagyarázást nyernek azok a tapasztalatok, amelyek most számunkra igen titokzatosak. Némely tapasztalatot talán soha nem fogunk teljesen megérteni, amíg ez a halandó halhatatlanságba nem öltözik.” Manuscript Releases, 17. kötet, 261.

Miller így szól álmáról szóló bevezető megjegyzéseiben.

„Azt álmodtam, hogy Isten egy láthatatlan kéz által egy különös műgonddal készített kis ládikát küldött nekem, mintegy tíz hüvelyk hosszút és hat hüvelyk széleset, ébenfából, gyöngyökkel művészién berakva. A ládikához egy kulcs volt erősítve. Azonnal kézbe vettem a kulcsot, és kinyitottam a ládikát; ekkor csodálkozásomra és meglepetésemre azt találtam, hogy mindenféle és mindenféle méretű ékszerekkel, gyémántokkal, drágakövekkel, valamint minden nagyságú és értékű arany- és ezüstpénzzel van tele, melyek szépen elrendezve feküdtek a ládika külön rekeszeiben; és ily módon elrendezve olyan fényt és dicsőséget tükröztek vissza, amelyhez foghatót csak a napé mutat.” Early Writings, 81.

James White a látomáshoz fűzött lábjegyzeteiben ezt mondja a kulcsról.

A „ráillesztett kulcs” az ő módja volt a prófétai Ige értelmezésére — írást írással összevetve — a Biblia önmaga magyarázója. Ezzel a kulccsal nyitotta fel Miller testvér a „ládikát”, vagyis az advent nagy igazságát a világ számára.” James White.

James White megjegyzést fűzött ehhez az álomhoz, és ennek során bevezetést is írt hozzá. Rendkívül fontos felismerni, hogy Miller 1847-ben álmodta és tette közzé álmát, legalább két évvel a nagy csalódás után, amikor az egykor egységes millerita adventisták szétszóródtak. Miller elszakadt a mozgalomtól, és a „kicsiny nyáj”, amely „szétszóratott”, még mindig a csalódás terhét szenvedte. Miller álma erre a helyzetre szólt, James White pedig megjegyzéseket fűzött hozzá, Ellen White pedig teljes mértékben pozitív módon utalt rá. James White bevezetést írt az álmához, közölte magát az álmot, majd néhány lábjegyzettel egészítette ki. Azok számára, akik hozzáférést igényelnek ehhez az információhoz, e cikk végén megtalálható lesz a bevezetés, az álom és a lábjegyzetek.

Ézsaiás huszonkettedik fejezete az adventizmus kezdetének és végének szemléltetése. Mindkét történetben volt és lesz egy különválasztás, amely 1844. október 22-én következett be, majd ismét a vasárnapi törvény idején. A különválasztás mindkét esetben, a kezdetnél és a végnél, a tíz szűzről szóló példázat beteljesedése. White testvérnő arról tájékoztat bennünket, hogy a balga szüzek laodiceabeliek. Sebna a laodiceabeli adventistákat jelképezi az adventizmus kezdetén és végén. Eljákim, Hilkiya fia, a filadelfiai adventistákat jelképezi.

Ám Hilkiás az adventizmus atyját is jelképezi, mert „atyja lesz Jeruzsálem lakóinak és Júda házának”. William Millert tiszteletteljesen „Miller atyának” nevezték. Miller vállára helyezték „Dávid kulcsát”, amely az Írások tanulmányozásának módszerét jelképezi: „szabályt szabályra”.

A láda a Bibliát jelképezve, ő a „Dávid kulcsát” használta, amely a prófétai értelmezés azon szabályait képviselte, amelyeket az első angyal igazságainak megnyitására alkalmazott. Ezek a

szabályok (Dávid kulcsa), valamint az ő végzetre vonatkozó próféciaja (a teher), amelyet Dávid kulcsával értettek meg, „mint szeg szilárd helyen” függesztettek fel a szentélyben. A „szeg” 1844. október 22-ének dátuma volt. A „szeg” szó jelentése: tű, szeg vagy cövek, amely egy útjelzőt jelképez. A „teher”, vagyis a végzetre vonatkozó prófécia, amely arra a szegre volt felfüggesztve, az első angyal üzenete volt, és az az üzenet 1844. október 22-én jutott befejezésre, amikor a végzetre vonatkozó prófécia beteljesedett, és eltávolított, levágatott és leesett. Azért távolított el, mert a végzet prófétai üzenete múlt idejűvé vált, és a szegnek akkor át kellett helyeztetnie a Szentek Szentjébe, ahol a végzet egy másik terhe függesztetett volna rá.

Miller végzetre vonatkozó próféciaja, amelyet a prófétai szabályok szerint úgy értettek, mint amit „Dávid kulcsa” jelképez, szeget helyezne a szent helyre, amely megtartaná atyja házának minden dicsőségét. A „dicsőség” szó ebben a szakaszban súlyt jelent. Ami egy ház súlyát tartja, az a ház alapja. Miller alapvető munkája tartja a harmadik angyal üzenetének minden további világossága súlyát, amelyet az „ivadék és a sarjadék” jelképez. Ez tartja a templom mindenféle edényének súlyát. És az alap egy templom számára vettett meg, hogy oda dicsőséges trónt helyezzenek.

Hilkiás fia, Eljákim a filadelfiai egyházat jelképezi. Eljákim jelentése: a felemelő Isten, mert Eljákim, Jeruzsálem atyja William Millert jelképezi, akit Isten arra használt, hogy felemelje Isten választott szövetséges népének alapjait. Ő Hilkiás fia, amely név két szóból származik; a második jelentése Isten, az elsőé pedig „simaság”, mint a beszéd simasága. Hilkiás Isten Igéjét vagy hangját jelképezi, az ő fia pedig a templom felemelését.

Az adventizmus végén szükségképpen kell lennie egy végzetpróféciaának, és ez a prófécia a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének harmadik angyala. Kell lennie egy kulcsnak a végén, amelyet Miller kulcsa előképezett. A mi napjaink „kulcsa” a történelem ismétlődésén alapul, és különösen az első említés szabályán, amely magában foglalja, vagyis az az elv, amelyet maga Krisztus képvisel mint az Alfa és az Ómega. Kell lennie Miller fiának. Miller tehát mint atya Hilkiás, az Úr igéje, és Miller fia Eljákim, ami azt jelenti: a felemelés Istene. Miller atya felemelte a templomot, és Miller fia azonosítja azt az időt, amikor Laodicea és Philadelphia elválasztatik, és a filadelfiaiak zászlóként felemeltetnek. Kell lennie egy megerősített szegnek, de nem a szent helyen, mint Miller történetében, hanem a Szentek Szentjében. Az a szeg és a teher, amely rá függesztetik, levágatják a harmadik angyal üzenetének végén, miként az első angyal üzenetének végén is levágatott. Amikor Mihály felkel, és az emberi kegyelmi idő lezárul, a végzetprófécia már múlt idő lesz: eltávolított, levágatott és elesett.

Az 1844-ben, az idő elmúltát követően bekövetkezett elkülönülés vagy szétszórás meg fog ismétlődni a vasárnaptörvény idején. Ézsaiás huszonekettő szemlélteti azokat a körülményeket, amelyek a laodiceai adventisták és a filadelfiai adventisták szétválásához vezetnek, amely a vasárnaptörvény válságakor következik be.

A laodiceabeliek gyülekezetének angyalának pedig ird meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, az Isten teremtetésének kezdete: Tudom a te cselekedeteidet, hogy sem hideg nem vagy, sem hév. Bárcsak hideg volnál, vagy hév. Így mivel langymeleg vagy, és sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és

semmire sincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen: azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy felöltözzél, és ne láttassék meg a te mezítelenséged szégyene; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amiképpen én is győztem, és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jelenések 3:7–22.

Az álom bevezetése után James White ezután magát az álmot is közli, lábjegyzetekkel ellátva. Nincs semmi kifogásom James White Miller álmára vonatkozó alkalmazásával szemben, annak ellenére sem, hogy gyakran közzétettünk egy olyan értelmezést álmáról, amely némileg eltér James White-étól. James White alapvető megközelítése, amely különbözik attól, amit mi publikáltunk, abban áll, hogy az „ékszereket” Isten népének összefüggésében helyezi el, míg mi úgy értjük, hogy az ékszerek prófétai igazságok. Ebben nincs ellentmondás, mert az ember azt tükrözi, amit hisz, és az ékszerek szétszóródása a nagy csalódás után Isten népének a vasárnaptörvény ELŐTTI szétszóródását jelképezi. Ez a tény azonban egy jövőbeni tanulmány tárgya lesz.

James White bevezetése William Miller álmához

„A következő álom több mint két évvel ezelőtt jelent meg az Advent Herald hasábjain. Akkor láttam meg, hogy világosan kijelöli a mi múltbeli második adventi tapasztalatunkat, és hogy Isten az elszéledt nyáj javára adta az álmot.

„Az Úr nagy és rettenetes napjának közeli eljövetelére utaló jelek között Isten az álmokat is elhelyezte. Lásd Jóel 2:28–31; Cselekedetek 2:17–20. Az álmok háromféleképpen jöhetnek; először, „a sok foglalatosság által”. Lásd Prédikátor 5:3. Másodszor, azok, akik a Sátán tisztátalan szellemének és megtévesztésének hatalma alatt állnak, az ő befolyása révén is kaphatnak álmokat. Lásd 5 Mózes 8:1–5; Jeremiás 23:25–28; 27:9; 29:8; Zakariás 10:2; Júdás 8. Harmadszor pedig, Isten mindenkor tanította, és ma is kisebb-nagyobb mértékben álmok által tanítja népét, amelyek az angyalok és a Szentlélek közreműködése által jönnek. Azok, akik az igazság tiszta világosságában állnak, fel fogják ismerni, mikor ad nekik Isten álmot; és az ilyenek nem lesznek megtévesztve, sem hamis álmok által tévútra vezetve.”

„Ő pedig monda: Halljátok meg most az én beszédeimet: Ha van közöttetek próféta, én, az ÚR, látomásban jelentem ki magamat neki, álomban beszélek vele.” 4Mózes 12:6.

„Jákób ezt mondta: »Az Úr angyala szólt hozzám álomban.« 1Mózes 31:2. »És Isten eljött az arám Lábánhoz éjszakai álomban.« 1Mózes 31:24. Olvassuk el József álmait az 1Mózes 37:5–9-ben, majd beteljesedésük figyelemre méltó történetét Egyiptomban.”

„Gibeonban megjelent az Úr Salamonnak éjjel álmában.” 1Királyok 3:5. Dániel második fejezetének nagy, jelentős képe is álomban adatott, valamint a hetedik fejezet négy vadállata stb. is. Amikor Heródes a gyermek Megváltó elpusztítására tört, József álmában figyelmeztetést kapott, hogy meneküljön Egyiptomba. Máté 2:13.

„És lészen az utolsó napokban, ezt mondja Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre; és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látomásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak. Cselekedetek 2:17.”

„A prófétálás ajándéka, álmok és látomások által, itt a Szentlélek gyümölcse, és az utolsó napokban oly mértékben kell megnyilvánulnia, hogy jelül szolgáljon. Ez az evangéliumi egyház egyik ajándéka.”

„És adott némelyeket apostolokul; némelyeket pedig PRÓFÉTÁKUL; némelyeket evangélistákul; némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul; a szentek tökéletesítése céljából, a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.” Efezus 4:11, 12.

„És pedig némelyeket rendelt az Isten a gyülekezetben, először apostolokul, másodsor PRÓFÉTÁKUL stb.” 1Korinthus 7:28.

„A prófétálást meg ne vessétek.” 1 Thessalonika 5:20. Lásd még ApCsel 13:1; 21:9; Róma 12:6; 1 Korinthus 14:1, 24, 39. A próféták vagy a prófétálások Krisztus egyházának építésére vannak; és Isten Igéjéből semmiféle olyan bizonyíték nem hozható fel, hogy ezeknek meg kellett volna szünniük, mielőtt az evangélistáknak, pásztoroknak és tanítóknak meg kellett volna szünniük. De — mondja az ellenvető —: „Annyi hamis látomás és álom volt már, hogy semmi effélében nem tudok bízni.” Igaz, hogy a Sátánnak megvan a maga utánpótlása. Mindig is voltak hamis prófétái, és bizonyosan számíthatunk rájuk most is, az ő csalásának és diadalának ezen utolsó órájában. Azok, akik az ilyen különleges kinyilatkoztatásokat elvetik azért, mert létezik a hamisítvány, ugyanilyen joggal egy lépéssel tovább is mehetnének, és tagadhatnák, hogy Isten valaha is kijelentette magát az embernek álomban vagy látomásban, mert a hamisítvány mindig is létezett.

„Az álmok és látomások azok az eszközök, amelyek által Isten kijelentette magát az embernek. E közeg által szólt a prófétákhoz; a prófétálás ajándékát az evangéliumi egyház ajándékai közé helyezte, és az álmokat és látomásokat az „UTOLSÓ NAPOK” többi jele közé sorolta. Ámen.

„A fenti megjegyzéseimmel az volt a célom, hogy biblikus módon eloszlassam az ellenvetéseket, és előkészítsem az olvasó elméjét a következők befogadására.” James White, Brother Miller’s Dream, 1–3.

William Miller második álma

„Azt álmodtam, hogy Isten egy láthatatlan kéz által egy művészien készített, mintegy tíz hüvelyk hosszú és hat hüvelyk széles, ébenfából és gondosan berakott gyöngyökből készült ládikát küldött nekem. A ládikához egy kulcs volt erősítve. Azonnal kézbe vettem a kulcsot, és kinyitottam a ládikát; s íme, csodálkozásomra és ámulatomra azt találtam, hogy mindenféle és minden nagyságú ékszerekkel, gyémántokkal, drágakövekkel, valamint mindenféle méretű és értékű arany- és ezüstpénzzel volt tele, szépen elrendezve a ládikában a maguk helyén; és ily módon elrendezve olyan fényt és dicsőséget árasztottak, amelyhez foghatót csak a napéval lehetett egyenlőnek mondani.”

Úgy gondoltam, hogy nem az én feladatom egyedül gyönyörködni e csodálatos látványban, jóllehet szívem túlradt örömmel annak tartalmának ragyogása, szépsége és értéke miatt. Ezért szobámban egy középasztalra helyeztem azt, és hírül adtam, hogy mindazok, akikben vágy ébred, eljöhetnek, hogy megtekintsék a legdicsőségesebb és legragyogóbb látványt, amelyet ember valaha is látott e földi életben.

„Az emberek kezdtek bejönni, eleinte kevesen, de számuk egyre nőtt, mígnem sokasággá lettek. Amikor először belenéztek a ládikába, csodálkoztak és örömköltésben törtek ki. Ám amikor a szemlélők száma megnövekedett, mindnyájan zaklatni kezdték az ékszereket, kivették őket a ládikából, és szétszórták az asztalon. Azt kezdtem gondolni, hogy a tulajdonos ismét számon fogja kérni tőlem a ládikát és az ékszereket; és ha megengedem, hogy szétszórják őket, soha többé nem tudnám úgy visszahelyezni őket a ládikába a helyükre, mint azelőtt; és úgy éreztem, hogy e felelősségnek soha nem tudnék megfelelni, mert az roppant nagy volna. Ekkor kérlelni kezdtem az embereket, hogy ne nyúljanak hozzájuk, és ne vegyék ki őket a ládikából; de minél inkább kérleltem őket, annál inkább szétszórták; és most már úgy tűnt, hogy az egész szobában szétszórják őket, a padlón és a szobában levő bútorok minden darabján.

„Ekkor láttam, hogy a valódi drágakövek és érmék közé számtalan mennyiségű hamis drágakövet és hamis pénzt szórtak szét. Igen felindultam alantas magatartásukon és hálátlanságukon, és megfeddtem, valamint szemrehányással illettem őket ezért; de minél inkább feddtem őket, annál inkább szórták a hamis drágaköveket és a hamis pénzt a valódiak közé.

„Ekkor felháborodtam testi lelkemben, és testi erőt kezdtem használni, hogy kiszorítsam őket a szobából; de miközben egyet kitoltam, három másik lépett be, és piszkot, forgácsot, homokot és mindenféle szemetet hoztak be, mígnem az összes valódi ékszert, gyémántot és pénzérmét befedték, úgyhogy azok teljesen eltűntek a szem elől. A ládikámat is szétszaggatták, és darabjait szétszórták a szemet között. Úgy gondoltam, senki sem törődik sem bánatommal, sem haragommal. Teljesen elcsüggedtem és elbátortalanodtam, leültem és sírtam.”

„Miközben így sírtam és gyászoltam nagy veszteségem és felelősségre vonhatóságom miatt, megemlékeztem Istenről, és buzgón imádkoztam, hogy küldjön nekem segítséget. Azonnal kinyílt az ajtó, és belépett a szobába egy férfi, mire az emberek mind eltávoztak onnan; ő pedig, kezében egy poroló kefével, kinyitotta az ablakokat, és elkezdte kisöpörni a szobából a port és a szemetet.

Kiáltottam neki, hogy kíméljen, mert volt néhány drága ékszer, amely a törmelék között hevert.

Azt mondta nekem: „ne félj”, mert ő „gondot visel róluk”.

„Azután, miközben leseperte a port és a szemetet, a hamis drágakövek és a hamis pénz mind felemelkedtek, és felhőként kimentek az ablakon, a szél pedig elhordta őket. A sürgés-forgásban egy pillanatra lehunytam a szememet; amikor kinyitottam, a szemet mind eltűnt. Az értékes drágakövek, a gyémántok, az arany- és ezüstpénzek nagy bőségben heverték szétszórva az egész szobában.

„Ezután az asztalra helyezett egy ládikát, amely sokkal nagyobb és szebb volt az előzőnél, majd marokszámra összegyűjtötte az ékszereket, a gyémántokat, az érméket, és a ládikába vetette őket, mígnem egyetlenegy sem maradt, noha némely gyémánt nem volt nagyobb egy gombostű hegyénél.”

Ekkor felszólított engem, hogy „jöjjenek és lássak.”

„Bepillantottam a ládikába, de szememet elkápráztatta a látvány. Tízszerez fényességgel ragyogtak korábbi dicsőségükhöz képest. Azt gondoltam, hogy a homokban tisztára csiszolódtak ama gonosz személyek lába alatt, akik szétszórták és a porba taposták őket. Gyönyörű rendben voltak elhelyezve a ládikában, mindegyik a maga helyén, anélkül, hogy látható lett volna a férfi fáradozása, aki beléjük vetette őket. Az örömtől felkiáltottam, és ez a kiáltás felébresztett engem.” Early Writings, 81–83.

James White lábjegyzetei

A „koporsó” a Biblia ama nagy igazságait jelképezi, amelyek Urunk Jézus Krisztus második adventjére vonatkoznak, s amelyeket Miller testvér kapott, hogy közvéetegy azokat a világ előtt.

A „hozzaerősített kulcs” a próféta Ige értelmezésének módja volt nála — az Írás összevetése az Írással — a Biblia mint önmaga magyarázója. E kulccsal Miller testvér kinyitotta a „ládikát”, vagyis az advent nagy igazságát a világ számára.

„A nép kezdett bejönni, eleinte kevesen, de számuk egyre nőtt, mígnem sokasággá lettek.” Amikor Miller testvér és még néhányan először hirdették az adventtanítást, annak csak csekély hatása volt, és igen kevesen ébredtek fel általa; de 1840-től 1844-ig, bárhol hirdették is, az egész közösség felrázódott.

A „mindenfélre és minden nagyságú” „ékszerek, gyémántok stb.”, amelyek „oly szépen voltak elrendezve helyeiken a ládikában”, Isten gyermekeit jelképezik [Malakiás 3:17], valamennyi egyházból, és az élet csaknem minden rendjéből és helyzetéből azokat, akik elfogadták az adventhitet, s akik láthatók voltak, amint saját helyükön bátran állást foglaltak az igazság szent ügye mellett. Amíg ebben a rendben jártak, s mindegyik a maga kötelességének szentelte magát, és alázatosan járt Isten előtt, „olyan világosságot és dicsőséget tükröztek vissza” a világ felé, amelyhez foghatót csak az apostolok napjaiban lévő egyház mutatott. Az üzenet [Jelenések 14:6, 7] úgyszólván a szél szárnyain haladt, és a meghívás: „Jöjjetek, mert immár minden készen van” [Lukács 14:17], erővel és hatással terjedt szét.

„Amikor a repülő angyal [Jelenések 14:6, 7.] először kezdte hirdetni az örökkévaló örömhírt: »Féljétek az Istent, és adjatok neki dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája«, sokan örömujjongással tekintettek Jézus eljövetelére és a helyreállításra, akik később szembefordultak, gúnyolódtak, és kinevették azt az igazságot, amely nem sokkal előbb még örömmel töltötte el őket. Nyugtalanították és szétszórták az ékességeket. Ez elvezet bennünket 1844 őszéhez, amikor a szétszóratás ideje megkezdődött. Jegyezzétek meg ezt: azok voltak azok, akik egykor »örömujjongással« kiáltottak, akik nyugtalanították és szétszórták az ékességeket. És 1844 óta senki sem szórta szét oly hatásosan a nyáját, és nem vezette azt

tévútra, mint azok, akik egykor hirdették az igazságot, és örvendeztek benne; de azóta megtagadták Isten munkáját, valamint a prófécia beteljesedését a mi múltbeli adventi tapasztalatunkban.”

„Miller testvér bizonyágtétele a hetedik hónapban, 1844-ben elhangzott Éjféli kiáltás után még több hónapon át az volt, hogy az ajtó bezáratott, és hogy az adventmozgalom a prófécia beteljesedése volt, és hogy igazunk volt az idő hirdetésében. Ezután az Advent Herald hasábjain keresztül arra intette testvéreit, hogy maradjanak szilárdak, legyenek türelmesek, és ne nehezteljenek egymásra; és Isten hamarosan igazolni fogja őket azért, hogy az időt hirdették. Ily módon esedezett az ékszerekért, miközben érezte irántuk való „felelősségét”, és hogy az „mérhetetlen” lesz.”

A „hamis ékszerek és hamis pénzdarabok”, amelyek az igaziak közé voltak szétszórva, nyilvánvalóan a hamis megtérőket, vagy az „idegen gyermekeket” [Hóseás 5:7.] jelképezik, mióta 1844-ben bezáratott az ajtó.

A második „az előbbinél sokkal nagyobb és szebb ládika”, amelybe az elszórt „ékszereket”, „gyémántokat” és „érméket” összegyűjtötték, az élő jelenvaló igazság tágas mezejét jelképezi, amelybe az elszéledt nyáj összegyűjtetik, mégpedig a 144 000, akik mindnyájan az élő Isten pecsétjével bírnak. Egyetlen drága gyémánt sem marad a sötétben. Bár némelyek „nem nagyobbak egy gombostű hegyénél”, mégsem kerülnek el a figyelmet, és nem maradnak ki ezen a napon, amikor Isten összegyűjti az ő ékszereit. [Malakiás 3:16–18.] Elküldheti angyalait, és sietve kivezetheti őket, miként Lótót is kivezette Szodomából. „Mert az Úr rövid úton végzi el munkáját a földön.” „Igazságban rövidre szabja azt.” Lásd Róma 9:28.

„A „pizok és forgács, homok és mindenféle szemét” azokat a különféle és számos tévedéseket jelképezi, amelyeket 1844 ősze óta a második adventben hívók közé behoztak. Itt ezek közül néhányat megemlítek.

„1. Az az állásfoglalás, amelyet némely „pásztorok” elbizakodottan elfoglaltak közvetlenül azután, hogy a Midnight cry felhangzott, tudniillik, hogy a hetedik hónap mozgalmát kísérő Szentlélek ünnepélyes, szíveket megindító ereje csupán mesmerikus befolyás volt. George Storrs az elsők között volt, akik ezt az álláspontot felvették. Lásd írásait 1844 későbbi részéből, a New York városában akkor megjelenő Midnight Cry hasábjain. J. V. Himes az 1845 tavaszán tartott albanyi konferencián azt mondta, hogy a hetedik hónap mozgalma hét láb mélységig terjedő mesmerizmust idézett elő. Ezt olyantól hallottam, aki jelen volt, és hallotta e megjegyzést. Mások, akik tevékeny részt vettek a hetedik hónap kiáltásában, azóta azt a mozgalmat az ördög munkájának nyilvánították. Krisztus és a Szentlélek munkáját az ördögnek tulajdonítani a mi Üdvözítőnk napjaiban káromlás volt, és most is az.”

„2. A határozott időre vonatkozó számos kísérlet. Mióta a 2300 nap 1844-ben véget ért, különféle személyek igen sok időpontot tűztek ki azok lezárulására. Ezzel eltávolították a „határköveket”, és sötétséget meg kételyt borítottak az egész adventmozgalomra.

„3. A spiritualizmus minden képzelgésével és túlzásával együtt. Az Ördögnek e cselfogása, amely a halál rettenetes munkáját vitte véghez, igen találóan van ábrázolva a „forgáccsal” és „mindenféle szeméttel”. Azok közül, akik felítetták a spiritualizmus mérgét, sokan elismerték a

mi múlt adventi tapasztalatunk igazságát, és e tény következtében sokakat arra indítottak, hogy azt higgyék: a spiritualizmus annak természetes gyümölcse, hogy elhittük, Isten vezette az 1843. és 1844. évi nagy adventmozgalmakat. Péter, szólva azokról, akik „kárhózas eretnkségeket fognak becsempészni, még az Urat is megtagadva, aki megváltotta őket”, ezt mondja: „AKIK MIATT AZ IGAZSÁG ÚTJÁT KÁROLOK FOGJÁK.””

„4. S. S. Snow, aki azt állítja magáról, hogy ő »Illés próféta«” Ez az ember különös és féktelen pályafutása során szintén eljátszotta a maga szerepét e halálos munkában, és eljárása sok becsületes lélek szemében arra hajlott, hogy a várakozó szentek igaz álláspontját rossz hírbe hozza.

„A tévedések e jegyzékéhez még sok egyebet is hozzáadhatnék, mint például a Jelenések 20:4, 7 „ezer esztendejét” a múltban, a Jelenések 7:4; 14:1 száznegyvennégyezerét, azokat, akik Krisztus feltámadása után „felkeltek, és kijöttek a sírokból”, a munka nélkül való tanítást, a csecsemők megsemmisítésének tanát stb. stb.

„E tévedéseket oly szorgalmasan terjesztették, és oly erőteljesen sürgették a várakozó nyájra, hogy abban az időben, amikor Miller testvér ezt az álmot kapta, az igazi drágakövek „el voltak rejtve a szem elől”, és a próféta szavai alkalmazhatók voltak: „És a jog hátraszoríttatik, és az igazság messze áll”, stb. stb. Lásd Ézsaiás 59:14. Abban az időben nem volt egyetlen adventista lap sem az országban, amely a jelenvaló igazság ügyét képviselte volna. A Day-Dawn volt az utolsó, amely a kis nyáj igaz álláspontját védelmezte; de az is hónapokkal azelőtt megszűnt, hogy az Úr ezt az álmot adta volna Miller testvérnek; és utolsó haldokló küzdelmében a megfáradt, sóhajtozó szenteket 1877-re, akkor még harminc esztendőnyire a jövőben lévő időpontra irányította mint végső szabadulásuk idejére. Jaj! jaj! Nem csoda, hogy Miller testvér álmában „leült és sírt” a dolgok e szomorú állapota miatt.

Miller testvér 1849. december 22-én lehunyta szemét a halálban, s ezzel beteljesedtek álmának következő szavai: „A nyüzsgés közepette egy pillanatra lehunytam a szememet.” E csodálatos beteljesedés oly nyilvánvaló, hogy azt senki sem mulaszthatja el észrevenni.

„A láda azt az adventi igazságot jelképezi, amelyet Miller testvér a világ elé tárt, amint azt a tíz szűzről szóló példázat kijelöli. [Máté 25:1–11.] Először: az idő, 1843; másodszor: a késedelem ideje; harmadszor: az éjféli kiáltás, a hetedik hónapban, 1844-ben; és negyedszer: a bezárt ajtó. Senki, aki 1843 óta olvasta a második adventről szóló lapokat, nem tagadhatja, hogy Miller testvér az adventtörténelem e négy fontos pontját képviselte. Az igazságnak ezt az összhangzó rendszerét, vagyis ezt a „ládát”, darabokra tépték, és a hulladék közé szórták azok, akik elvetették saját tapasztalatukat, és megtagadták éppen azokat az igazságokat, amelyeket ők maguk Miller testvérral együtt oly rettenthetetlenül hirdettek a világnak.

„Az egyház akkor tiszta lesz, és „feddhetetlen Isten királyi széke előtt”, miután megvallotta minden tévedését, fogyatkozását és bűnét, s miután ezeket Krisztus vére lemosta és eltörölte, „szeplő vagy sömörögzés, vagy valami afféle” nélkül lesz. Akkor „korábbi dicsőségük tisztesítésével” fognak ragyogni.” JAMES WHITE Oswego, 1850. május.